

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๐/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๒๐/๒๕๕๒

วันที่ ๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

เรื่อง ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายวิระพล แสงสว่าง) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ กรณีพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งคำโต้แย้งของนายวิระพล แสงสว่าง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า

นายวิระพล แสงสว่าง (ผู้ร้อง) ถูกพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรีฟ้องว่า กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕ มาตรา ๖๖ มาตรา ๑๐๒ และตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ซึ่งผู้ร้องได้ยื่นคำให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ศาลจังหวัดนนทบุรีได้รวมคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๘๑๑/๒๕๕๑ ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี โจทก์ และผู้ร้องในฐานะจำเลย และคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๑๒๘/๒๕๕๑ ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี โจทก์ นายสมพงษ์ สุวรรณชนะ จำเลย ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายเข้าด้วยกัน เนื่องจากพยานหลักฐานต่างๆ ทั้งสองสำนวนเป็นพยานหลักฐานเดียวกันและเป็นความประสงค์ของโจทก์ โดยให้เรียกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำ

- ๒ -

ที่ ๓๑๒๘/๒๕๕๑ ว่า จำเลยที่ ๑ และให้เรียกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๘๗๑/๒๕๕๑ ว่า จำเลยที่ ๒ (ผู้ร้อง)

วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนนทบุรีขอให้ส่งเรื่องให้ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งเป็น บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ และไม่อาจใช้บังคับได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ เนื่องจากผู้ร้องเห็นว่าพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์การดำเนินคดีอาญาแตกต่างไปจากเดิมมาก เช่น การรับฟัง พยานหลักฐานตามมาตรา ๗ การครอบครองยาเสพติดเพื่อการสืบสวนความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับ ยาเสพติดตามมาตรา ๘ เป็นต้น ซึ่งแต่เดิมคดีอาญาต่าง ๆ จะใช้บังคับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญาโดยเสมอไปในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ไม่มีการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรม แต่ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีการเลือกปฏิบัติกับ ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อันเป็นการจำกัดสิทธิของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และศาลจังหวัด นนทบุรีเห็นว่ายังไม่มีความจำเป็นของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว จึงส่งเรื่องให้ ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้ พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

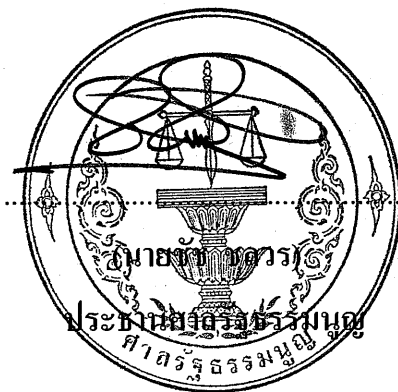
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วย เหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความจำเป็นของ ศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อ ศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ในระหว่างนั้นให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้ แต่ให้รอ การพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ”

- ๓ -

เห็นว่า การที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ได้นั้น คำร้องจะต้องระบุว่าบทบัญญัติมาตราใดของกฎหมายที่ผู้ร้องโต้แย้ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใด ตามหลักเกณฑ์ของข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๘ (๒) ที่กำหนดให้คำร้องต้องระบุมาตราของรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเหตุในคำร้องด้วย แต่ตามคำร้องของผู้ร้องอ้างเพียงว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้เปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ในการพิจารณาคดีอาญาแตกต่างไปจากเดิมมากอันเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยหลายประการจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ โดยไม่ระบุอย่างชัดเจนว่าบทบัญญัติมาตราใดของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ อันต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ประกอบกับคำร้องของผู้ร้องไม่มีข้อความตอนใดที่พอจะทำให้เข้าใจได้ว่าผู้ร้องได้อ้างว่าบทบัญญัติมาตราใดของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ คำร้องของผู้ร้องจึงมิได้เป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา ๒๑๑ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๘ (๒)

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๔ -

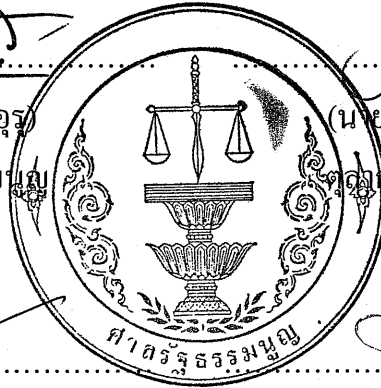
(คำสั่งที่ ๓๐/๒๕๕๒)

(นายเจริญ ภัทศิรนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ